

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudkyní JUDr. Otílií Hrehovou ve věci

žalobkyně: **CHOVSERVIS a.s.**, IČO 46505008
sídlem Zemědělská 897/5, 500 03 Hradec Králové - Slezské Předměstí
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Moravcem
sídlem Malé náměstí 124/15, 500 03 Hradec Králové

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2 - Nové Město

o zaplacení 183 370 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 183 370 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 183 370 Kč od 1. 2. 2021, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku 300 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhala po žalované přiznání zadostiučinění za **nemajetkovou újmu**, která jí měla vzniknout v souvislosti s nesprávným úředním postupem spočívajícím v **nepřiměřené délce řízení** vedeném u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [REDACTED] jako soudu prvního stupně. Uvedla k tomu, že dne 3. 12. 2010 bylo zahájeno řízení před Okresním soudem v Hradci Králové doručením žalobního návrhu, kterým se žalobce, [REDACTED] M. [REDACTED] P. [REDACTED] nar. [REDACTED] domáhal uspořádání poměrů mezi vlastníkem pozemku a

Shodu s prvopisem potvrzuje Eliška Rysová, DiS.

vlastníkem stavby. Soud prvního stupně nejprve usnesením ze dne 21. 3. 2011, č. j. [REDAKCE] řízení zastavil. K odvolání žalobce Krajský soud v Hradci Králové usnesením, č. j. [REDAKCE] ze dne 29. 8. 2011 usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Následně na základě dovolání žalobce Nejvyšší soud svým usnesením, sp.zn. 22 Cdo 5032/2014, ze dne 17. 12. 2014 obě rozhodnutí zrušil a věc vrátil obecným soudům k dalšímu řízení. Doposud přitom byly řešeny pouze procesní otázky, nikoliv meritum věci, tj. vlastní uspořádání poměrů mezi žalobcem a žalobkyní, a po téměř 3 letech a 9 měsících byla celá věc stále na samotném začátku. Následně však Okresní soud v Hradci Králové rozhodl dne 22. 5. 2015 o přerušení řízení. Řízení bylo přerušeno až do 4. 7. 2018, tedy více než 3 roky a 1 měsíc. Poté bylo na den 11. 10. 2018 nařízeno jednání a dne 16. 10. 2018 vydáno meritorní rozhodnutí ve věci, a to rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové, č.j. [REDAKCE] ze dne 16. 10. 2018, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta. Proti rozhodnutí podali oba účastníci odvolání, přičemž žalobce proti rozhodnutí v celém jeho rozsahu a žalobkyně (jako žalovaná v posuzovaném řízení) toliko proti výroku o nákladech řízení. Odvolacím soudem bylo však jednání ve věci nařízeno až na den 15. 5. 2019, které se však po odročení konalo až dne 29. 5. 2019. Na odročeném jednání bylo soudem i rozhodnuto, přičemž pravomocné rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, č.j. [REDAKCE] ze dne 29. 5. 2019, bylo žalobkyni doručeno dne 3. 7. 2019. Proti rozhodnutí odvolacího soudu podal žalobce dne 29. 8. 2019 dovolání, které bylo usnesením Nejvyššího soudu, sp. zn. 22 Cdo 3757/2019-321 ze dne 20. 2. 2020, odmítnuto. Usnesení Nejvyššího soudu bylo žalobkyni doručeno dne 11. 3. 2020. Nejdříve po doručení rozhodnutí Nejvyššího soudu tak žalobkyni započala plynout subjektivní promlčecí lhůta dle ust. § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za škodu.

2. Uvedla dále, že posuzovaný případ nepředstavoval složitou problematiku. Podání účastníků byla činěna v přiměřených lhůtách stanovených soudy. Po zahájení řízení z důvodu procesních chyb na straně Okresního soudu v Hradci Králové a Krajského soudu v Hradci Králové musel zakročit až Nejvyšší soud, který první dvě rozhodnutí ve věci zrušil, a po téměř 3 letech a 9 měsících od zahájení řízení byla celá věc stále na samotném začátku. Toto procesní pochybení musí být ve smyslu ust. § 31a zákona o odpovědnosti za škodu posuzováno k tíži orgánů veřejné moci a ve prospěch nároku žalobkyně. Žalobkyně svým chováním nepřispěla k prodlužování doby vedení řízení i tím, že všechna podání činila včas a řádně, pouze využila prostředku k ochraně svých práv prostřednictvím podání odvolání proti rozsudku soudu prvního stupně co do nákladů řízení. Většina opravných prostředků byla podána ze strany žalobce, což je však v souladu s judikaturou ESLP, kdy např. ve věci *Herbst a ostatní proti České republice*, ze dne 12. 4. 2005 (§ 26) soud uvádí, že účastníkovi řízení nemůže být vytýkáno uplatňování procesních prostředků, kterou jsou mu k dispozici pro ochranu práv, např. opravné prostředky, či námítky podjatosti. Soudy však jednotlivé kroky v řízení činily s velkými časovými odstupy, které nebyly nikterak odůvodnitelné, protože jak žalobkyně, tak i žalobce činili jednotlivé úkony ve lhůtách stanovených soudy. Ze zvažovaných **kritérií** je pro žalobkyni tím nejpodstatnějším kritériem právě **význam** předmětu řízení pro poškozenou. Žalobkyni po celou dobu, po kterou trvalo předmětné soudní řízení, hrozilo faktické vyvlastnění majetku v jejím vlastnictví ve prospěch žalobce. Tento majetek nemohla užívat a nemohla ho bezpečně zakomponovat do svých budoucích podnikatelských aktivit. Stavba a pozemek, které byly předmětem soudního řízení, se přitom nachází uvnitř podnikatelského areálu žalobkyně. Předmětné soudní řízení se tak dotýkalo celého areálu žalobkyně, který jinak tvoří ucelený a funkční celek podnikatelských aktivit žalobkyně. Stavba a pozemek jsou na strategickém místě umístěném u vjezdu do areálu. Tato skutečnost je zřejmá z leteckého pohledu na areál žalobkyně. Žalobkyně má na uvedené adrese umístěné své sídlo, které představuje centrálu jejích podnikatelských aktivit. Žalobkyně nabízí komplexní služby chovatelům hospodářských zvířat, a to v oblasti (a) produkce

insemináčních dávek kanců a býků, (b) kontroly užítkovosti a sonografické vyšetření, (c) obchodu se zvířaty, (d) jatečné činnosti a výroby masných specialit pod značkou TORO Hlavečník, (e) chovatelských a jezdeckých potřeb pod značkou PROFARM. Žalobkyně dále v budově svého sídla některé prostory dlouhodobě pronajímá třetím subjektům. Jednou z hlavních divizí žalobkyně je tedy provozování specializovaného obchodu s chovatelskými a farmářskými potřebami, který byl v rámci společnosti CHOVSERVIS a.s. založen v roce 2001 pod značkou PROFARM. Žalobkyně v předmětném areálu provozuje kamennou pobočku pro svůj maloobchodní prodej v rámci této divize. Kamenný obchod PROFARM nacházející se v předmětném areálu však vznikl toliko přestavbou původních administrativních prostor budovy sídla. Kamenný obchod je však v kontextu podnikatelských aktivit žalobkyně dlouhodobě zcela nedostačující a nereprezentativní, prodej probíhá ve stísněných podmínkách a není zajištěna dostatečná propagace. Žalobkyně proto dlouhodobě chtěla a chce uvedený prostor Pozemku a Stavby využít pro rozvoj svého podnikání a zejména na jeho místě chtěla postavit novou prodejnu včetně skladových prostor a nových parkovacích míst. Z důvodu probíhajícího soudního řízení, které je předmětem této žádosti, však byly **podnikatelské aktivity** žalobkyně zásadním způsobem od roku 2010 až do roku 2020 **omezeny**. Dokonce bylo po celou dobu řízení ohroženo její vlastnické právo k Pozemku, když žalobkyni hrozilo jeho faktické vyvlastnění ve prospěch žalobce. Nepřiměřené dlouhé řízení tak pro ni znamenalo dlouhodobý stav nejistoty. V této věci pak bylo poslední rozhodnutí ve věci žalobkyni doručeno až dne 11. 3. 2020, tedy až po více než **9 letech a 4 měsících** od zahájení řízení. Ze strany soudu je tak třeba poukázat na nezohlednění tohoto stavu a zájmu na rychlejší rozhodování ve věci. Žalobkyně žádá o přiznání zákonného úroku z prodlení z částky 183 370 Kč ode dne 1. února 2021 do zaplacení, tj. první pracovní den následující po uplynutí šesti měsíců po doručení žádosti žalobkyně ze dne 31. 7. 2020. Žalobkyně vychází z horní hranice rozpětí od 15 000 do 20 000 Kč, tedy z částky 1 667 Kč za jeden měsíc řízení, zvýšené o 10 % s ohledem na význam předmětu řízení pro žalobkyni, jakožto poškozenou, popsany výše v souladu s ust. § 31a odst. 3 písm. e) zákona o odpovědnosti za škodu. Za přiměřenou výši zadostiučinění za jeden měsíc řízení tedy žalobkyně považuje částku ve výši 1 833,70 Kč s tím, že první dva roky řízení (resp. prvních 24 měsíců) jsou ohodnoceny částkou o polovinu nižší. V souladu s výše uvedeným tak žalobkyně po žalované požaduje zaplacení náhrady nemajetkové újmy v celkové výši **183 370 Kč**.

3. Žalovaná se žalobou nesouhlasila. Učinila nespornou skutečnost, že u ní žalobce dne 31. 7. 2020 uplatnil nárok na přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 183 370 Kč ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. v platném znění za nesprávný úřední postup ve shora uvedeném řízení. Žalovaná konstatovala, že v předmětném řízení **nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu** ve smyslu § 13 zákona č. 82/1998 Sb., požadované zadostiučinění tak nebylo žalobci poskytnuto. Odkázala na průběh řízení vedeného pod sp. zn. [REDAKCE] které bylo zahájeno dne 3. 12. 2010, v němž žalobce vystupoval v procesním postavení žalovaného a řízení bylo skončeno s vyznačenou právní mocí ke dni 11. 3. 2020. Žalovaná zdůraznila, že podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR neexistuje žádná abstraktně stanovitelná lhůta, kterou by bylo možno obecně považovat za přiměřenou. Otázky přiměřenosti délky řízení je nutno vždy zkoumat ve světle konkrétních okolností daného případu a pouze průtahy přičitatelné státu mohou vést ke konstatování překročení přiměřené lhůty. To znamená, že stát je možno činit odpovědným pouze za ty průtahy, které by byly způsobeny líknavým postupem státních orgánů. Průtah v určité fázi řízení lze tolerovat za předpokladu, že celková délka řízení nebude nepřiměřená (viz např. rozsudek ESLP ve věci Pretto proti Itálii ze dne 8. prosince 1983, § 37). Jen průtahy přičitatelné státu mohou vést k závěru, že délka řízení byla nepřiměřená (viz např. rozsudek ESLP ve věci Papachelas proti Řecku ze dne 25. března 1999, § 40). Chování stěžovatele představuje objektivní faktor, který

není přičitatelný žalovanému státu a je třeba ho vzít v úvahu při rozhodování o překročení přiměřené lhůty (viz např. rozsudek ESLP ve věci Versini proti Francii ze dne 10. července 2001, § 28). Nelze učinit obecný závěr o tom, že řízení trvající určitou dobu představuje porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě. Doba, po kterou řízení trvá, je totiž sama o sobě jen jedním z faktorů, které jsou pro závěr o přiměřenosti délky řízení určující. Teprve posouzení délky konkrétního řízení z hlediska kritérií uvedených v ust. § 31 a odst. 3 zákona umožňuje vyřešit otázku, zda v konkrétní věci bylo či nebylo porušeno právo na projednání v přiměřené lhůtě, zda tedy došlo k nesprávnému úřednímu postupu či nikoliv. Předmětem posuzovaného řízení byla žaloba o uspořádání poměrů mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby. Řízení se vyznačovalo určitým stupněm právní a procesní složitosti, bylo provedeno dokazování řadou listinných důkazů. Řízení přerušeno po dobu přibližně tří let. Ve věci bylo rozhodováno opakovaně soudy na všech třech úrovních soudní soustavy, kdy soud I. stupně rozhodoval dvakrát, soud II. stupně dvakrát a Nejvyšší soud také dvakrát. Délka řízení je tedy z podstatné části způsobena procesní aktivitou účastníků, kdy k nápravě věcně či právně nesprávných rozhodnutí soudu jsou účastníkovi řízení zákonem poskytnuty prostředky k ochraně jeho práv, tedy opravné prostředky a mimořádné opravné prostředky, které má účastník ve stanovených lhůtách možnost využít, což mu pochopitelně nelze přičítat k tíži. Jestliže ovšem účastníkovi řízení nelze na jedné straně vyčítat, že na ochranu svých práv využívá procesní prostředky, které mu dává zákon k dispozici, na druhou stranu je zřejmé, že prodloužení řízení, ke kterému dojde v důsledku nutnosti se s těmito procesními prostředky vypořádat, nemůže jít na vrub státních orgánů. Na délce posuzovaného řízení se též znatelně promítl podíl žalobce, který podal dovolání s uvedením jiného čísla jednacího jiné věci shodných účastníků, které opravil po více než 2,5 letech. **Význam** řízení pro žalobce shledala žalovaná jako **běžný**. Podle ustálené judikatury ESLP je věnována zvýšená pozornost zejména věcem trestním, opatrovnickým, pracovněprávním, věcem osobního stavu či věcem týkajících se života nebo zdraví. V rámci posuzovaného řízení k prodávám mezi jednotlivými úkony na straně soudu nedocházelo, v řízení bylo postupováno **plynule a koncentrovaně**. Délka řízení zásadně ovlivněna přerušením řízení a podílem žalobce viz výše - oba tyto časové úseky činí dohromady přibližně 5 let a 7 měsíců, což je více jak polovina předmětného řízení. Posuzované řízení tedy ve výsledku aktivně trvalo přibližně 3 roky a 6 měsíců, celkovou délku lze s ohledem na absenci průtahů hodnotit jako přiměřenou okolnostem. Žalovaná tedy dospěla k závěru, že v posuzovaném řízení nedošlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 zákona č. 82/0998 Sb. Žalovaná na svém stanovisku setrvává.

4. Nesporným mezi stranami je, že nárok u žalované v souladu s ust. § 14 Odpšk žalobce uplatnil dne 31.7.2020.
5. Provedeným dokazováním připojeným spisem Okresního soudu v Hradci Králové sp. zn. [REDAKCE] bylo zjištěno, že žaloba byla podána dne 3. 12. 2010. Žalobce vystupoval v pozici žalované strany v uvedeném řízení. Jedná se o spor o uspořádání poměrů mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby. Úkon soudu 3. 1. 2011 a to výzva žalobci, aby zaplatil soudní poplatek 3 000 Kč, číslo listu 17. Poplatek zaplacen 17. 1. 2011. Výzva žalovanému 31. 1. 2011, aby se vyjádřil k žalobě. Vyjádření k žalobě ze strany žalovaného, dne 2. 3. 2011 doručena soudu. Na to referát soudce ze 4. 3. 2011, že se žádá o připojení spisů [REDAKCE] a [REDAKCE] Usnesení [REDAKCE] číslo listu 83 ze dne 21. 3. 2011, že se řízení zastavuje a žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalobci se vrací soudní poplatek 3 000 Kč a vyzývá se žalobce, aby v 15 denní lhůtě od doručení usnesení písemně sdělil bankovní účet, jeho číslo, když je zde překážka rei iudicatae. Odvolání žalobce došlé soudu 22. 4. 2011. Usnesení na čísle listu 88 ze dne 2. 5. 2011, aby odstranil vady odvolání. Odůvodnění odvolání doručené soudu 25. 5. 2011 ze strany žalobce v posuzovaném řízení. Usnesení soudu 26. 5. 2011, že vyzývá žalovaného, aby se k odvolání

vyjádřil. Vyjádření žalovaného k odvolání doručené soudu v Hradci Králové 30. 6. 2011. Předložení věci k rozhodnutí o odvolání 12. 7. 2011. Referát ze dne 4. 7. 2011, aby se k předkládací zprávě ještě připojily dokumenty. Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové [redacted] ze dne 29. 8. 2011, že se usnesení Okresního soudu číslo listu 83 potvrzuje, vyznačena právní moc 8. 9. 2011. Spis vrácen Okresnímu soudu v Hradci Králové 6. 9. 2011. Dovolání doručeno soudu 7. 11. 2011. Usnesení z 23. 5. 2014, že soud vyzývá dovolatele, aby zaplatil soudní poplatek z dovolání 10 000 Kč, číslo listu 120. Poplatek zaplacen 30. 5. 2014. Usnesení z 9. 7. 2014 je to výzva žalovanému, aby se vyjádřil k dovolání (číslo listu 134). Přípis právnímu zástupci žalovaného, že se mu prodlužuje lhůta k vyjádření k podanému dovolání žalobce, a to do 31. 7. 2014. Vyjádření k dovolání 31. 7. 2014 došlé soudu. Předložení věci k rozhodnutí o dovolání Nejvyššímu soudu 27. 11. 2014. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, že usnesení Krajského soudu v Hradci Králové z 29. 8. 2011 č.j. [redacted] usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 21. 3. 2011 č.j. [redacted] se ruší a věc se vrací Okresnímu soudu v Hradci Králové k dalšímu řízení, spis vrácen zpět Okresnímu soudu v Hradci Králové 27. 1. 2015. Usnesení Okresního soudu ze dne 27. 1. 2015, že se řízení podle ustanovení § 109 odst. 2 písm. c) o.s.ř. přerušuje do pravomocného ukončení věci vedené Okresním soudem v Hradci Králové pod sp. zn. [redacted] eventuálně též do skončení řízení o dovolání proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové v uvedené věci, popřípadě též do skončení řízení o ústavní stížnosti podané následně k Ústavnímu soudu ČR v této související věci. Odvolání proti shora uvedenému usnesení na čísle listu 149, podané za žalobcem dne 3. 2. 2015 a předložení věci k rozhodnutí o odvolání 3. 4. 2015 usnesení Krajského soudu v Hradci Králové 30. 4. 2015, že usnesení Okresního soudu číslo 149 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení a spis vrácen zpět Okresnímu soudu v Hradci Králové 15. 5. 2015. Usnesení Okresního soudu v Hradci Králové číslo listu 156 ze dne 22. 5. 2015, že řízení se podle § 109 odst. 2 písm. c) přerušuje do pravomocného skončení věci vedené Okresním soudem v Hradci Králové pod sp. zn. [redacted] vyznačena právní moc 27. 6. 2015. Spis dán na lhůtu 3 měsíce, poté předložit a sledovat související řízení, případně činit příslušné dotazy. Další referát z 2. 7. 2015, že spis se ukládá na lhůtu 6 měsíců. Další referát 6. 10. 2015 s tím, že lhůta je až do 2. 1. 2016, poté sledovat stav souvisejícího řízení. Další referát ze 14. 1. 2016, aby byl spis uložen na lhůtu 2 měsíce, totéž 15. 3. 2016 opět na lhůtu 2 měsíce, pak 13. 5. 2016 lhůta 3 měsíce, 17. 8. 2016 lhůta 4 měsíce. Referát ze 17. 10. 2016, že 14. 10. 2016 byl odeslán e-mail právnímu zástupci dotazy na stav řízení ve věci [redacted] pak lhůta dalších 6 měsíců 10. 11. 2016. Pak sdělení krajského soudu, resp. dopis Krajského soudu v Hradci Králové adresovaný Okresnímu soudu v Hradci Králové [redacted] že se sděluje, že věc byla skončena rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 2. 11. 2016 č.j. 8 As 79/2014-124, který je v příloze zasílán jako i navazující usnesení Ústavního soudu IV. ÚS 96/17, předmětné usnesení Ústavního soudu na čísle listu 166. Dále spis dne 31. 3. 2017 lhůtován na 3 měsíce, 30. 4. 2017 na 3 měsíce, 13. 7. 2017 opět na 3 měsíce. Referát na čísle listu 176 z 31. 8. 2017, že se právní zástupci vyzývají v rámci přípravy jednání k doplnění do 30 dnů a zde jsou jim pokládány otázky. Vyjádření žalovaného ze dne 5. 10. 2017 číslo listu 177. Vyjádření zástupce žalobce z 27. 9. 2017. Usnesení 11. 10. 2017 číslo listu 195, že stranám ukládá povinnost zúčastnit se setkání s mediátorem, právní moc 17. 10. 2014. Žádost žalovaného o prodloužení lhůty k vyjádření. Dne 18. 4. pak uložen spis na lhůtu dva měsíce. Vyjádření žalovaného k výsledku projednání věci před mediátorem ze dne 18. 6. 2018. Referát soudce ze 4. 7. 2018 k nařízení jednání na 6. 9. 2018, současně usnesení na čísle listu 217 ze 4. 7. 2018, že se v řízení přerušeném pokračuje. Žádost o odročení jednání ze strany zástupce žalobce z důvodu náhlého zhoršení zdravotního stavu. Referát k odročení jednání na nový termín 11. 10. 2018. Protokol o jednání 11. 10. 2018 s vyhlášeným usnesením, že se odročuje na 16. 10. 2018 za účelem vyhlášení rozsudku. Protokol o vyhlášení rozsudku 16. 10. 2018,

když se žaloba zamítá a žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení, rozsudek v písemném vyhotovení na čísle listu 240. Odvolání ze strany žalobce ze dne 2. 11. 2018, též odvolání žalovaného do nákladů řízení ze dne 6. 11. 2018. Výzva k zaplacení soudního poplatku ze strany žalobce 7. 11. 2018. Vyjádření k odvolání žalobce a odůvodnění odvolání žalovaného z 21. 11. 2018. Usnesení ze dne 6. 12. 2018, že se řízení podle zákona o soudních poplatcích zastavuje, neboť žalobce nezaplatil soudní poplatek z odvolání ve lhůtě. Odvolání žalobce proti usnesení číslo listu 253 ze dne 20. 12. 2018. Záznam o složení soudního poplatku dne 21. 12. 2018. Usnesení soudu ze dne 2. 1. 2019, že se usnesení číslo listu 253, které vydala vyšší soudní úřednice k odvolání žalobce, mění tak, že odvolací řízení se pro nezaplacení soudního poplatku z odvolání nezastavuje, číslo listu 260. Předložení věci k rozhodnutí o odvolání 8. 2. 2019, předloženo Krajskému soudu v Hradci Králové. Referát odvolacího soudu, že se jednání o odvolání nařizuje na 15. 5. 2019. Doplnující vyjádření žalovaného ze 17. 4. 2019. Omluva, respektive žádost o odročení ze strany zástupce žalobce v posuzovaném řízení nařízeného na den 15. 5. 2019, neboť je v zahraničí z důvodu služebního pobytu. Referát soudu z 23. 4. 2019, že se jednání překládá na 29. 5. 2019. Protokol o jednání 29. 5. 2019 před odvolacím soudem s vyhlášeným rozsudkem, že se rozsudek Okresního soudu ve výroku I. potvrzuje a ve výroku II. mění tak, že žalobce je povinen nahradit žalované do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám žalovaného náklady, jejichž výše bude upřesněna v písemném vyhotovení rozsudku a žalobce je povinen nahradit žalované k rukám jeho zástupce náklady odvolacího řízení, které budou ještě vyčísleny. Rozsudek v písemném vyhotovení číslo listu 299, vyznačena právní moc 3. 7. 2019. Spis vrácen Okresnímu soudu v Hradci Králové 25. 6. 2019, rozeslán účastníkům 27. 6. 2019. Dovolání žalobce na čísle listu 302 ze dne 29. 8. 2019. Výzva žalobce, aby zaplatil soudní poplatek z odvolání ze dne 4. 9. 2019. Soudní poplatek zaplacen 13. 9. 2019. Předloženo Nejvyššímu soudu 4. 11. 2019. Vyjádření k dovolání ze strany žalovaného CHOVSERVISu číslo listu 309 ze dne 11. 11. 2019. Rozhodnutí Nejvyššího soudu 22 Cdo 3757/19-321 ze dne 20. 2. 2020, že se dovolání odmítá a žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech dovolacího řízení částku 2 178 Kč. Spis vrácen Okresnímu soudu v Hradci Králové 5. 3. 2020.

6. Skutkovým zjištěním soudu je, že předmětné řízení bylo vedeno u Okresního soudu v Hradci Králové pod sp. zn. [REDAKCE]. Bylo zahájeno dne 3. 12. 2010 a žalobce v něm vystupoval v procesním postavení žalované strany, kdy výzva žalovanému k vyjádření k žalobě byla vydána dne 31. 1. 2011. Dne 2. 3. 2011 bylo podáno vyjádření žalovaného k žalobě. Dne 21. 3. 2011 bylo vydáno usnesení, kterým bylo řízení zastaveno. Dne 21. 4. 2011 se odvolal proti uvedenému usnesení žalobce, dne 12. 7. 2011 byla věc předložena k rozhodnutí o odvolání. Dne 29. 8. 2011 bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně. Dne 7. 11. 2011 podal žalobce dovolání, přičemž zástupce žalobce uvedl špatné jednací číslo (jak plyne též z jeho podání ze dne 6.5.2014 na č.l.117 spisu), tudíž dovolání bylo přiřazeno do nesprávného spisu a proto až dne 27. 11. 2014 došlo k předložení věci k dovolání. Dne 17. 12. 2014 bylo vydáno usnesení Nejvyššího soudu, kterým se rozhodnutí soudů ruší a věc se vrací okresnímu soudu k dalšímu řízení. Dne 27. 1. 2015 bylo vydáno usnesení, kterým bylo řízení přerušeno. Dne 3. 2. 2015 bylo podáno odvolání žalobce proti předmětnému usnesení. Dne 3. 4. 2015 došlo k předložení věci k rozhodnutí o odvolání. Dne 30. 4. 2015 bylo vydáno usnesení odvolacího soudu, kterým bylo rozhodnutí okresního soudu zrušeno, a věc mu byla vrácena. Dne 22. 5. 2015 bylo vydáno usnesení, kterým bylo řízení opět přerušeno. Dne 11. 10. 2017 vydáno usnesení, kterým se ukládá povinnost setkání s mediátorem. Dne 4. 7. 2018 vydáno usnesení, kterým se pokračuje v řízení. Dne 16. 10. 2018 vyhlášen rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta. Dne 5. 11. 2018 podáno odvolání žalobce proti rozsudku a dne 6. 11. 2018 odvolání žalovaného. Dne 8. 2. 2019 byla věc předložena k rozhodnutí o odvolání. Dne 29. 5. 2019 byl vyhlášen rozsudek odvolacího soudu, kterým se potvrzuje rozsudek okresního soudu. Dne 29. 8. 2019 podal žalobce dovolání a dne

29. 10. 2019 byla věc předložena k dovolání, které bylo dne 20. 2. 2020 usnesením odmítnuto a právní moc nastala ke dni **11. 3. 2020. Řízení trvalo 9 let a dva měsíce.**

7. Podle ustanovení § 1 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem v platném znění, stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci, podle § 2 se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit, přičemž podle § 5 téhož zákona stát odpovídá za podmínek stanovených v citovaném zákoně za škodu, která byla způsobena buď rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem. Podle § 13 citovaného zákona nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon, nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon po provedení úkonu, nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon, nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Zákon v tomto směru odkazuje na článek 5 a 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
8. Podle § 6 o.s.ř. soud v řízení postupuje v součinnosti se všemi účastníky řízení tak, aby ochrana práv byla rychlá a účinná, aby skutečnosti, které jsou mezi účastníky sporné byly spolehlivě zjištěny.
9. Podle § 31 a) citovaného zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové lhůtě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, ke složitosti řízení k jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilych odstranit průtahy v řízení, k postupu orgánů veřejné moci a k významu předmětu řízení poškozeného.
10. Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27. 4. 2006 (§ 31a zákona). Zakotvením uvedeného nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále "EÚLP"). Podle čl. 6 odst. 1 věta první EÚLP má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 z Evropského soudu pro lidská práva se sídlem ve Štrasburku (dále jen „ESLP“) na vnitrostátní úroveň, což ostatně zákonodárce výslovně vyjádřil v důvodové zprávě k zákonu č. 160/2006 Sb. Zdejší soud je tak toho názoru, že má-li odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva primárně zakotveného již v EÚLP, je nanejvýš žádoucí, aby jeho rozhodování vycházelo z kritérií ustavených judikaturou soudu. Délka řízení je ve smyslu judikatury ESLP nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele,

Shodu s prvopisem potvrzuje Eliška Rysová, DiS.

příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální, celkový pohled na řízení. Proto existující průtah jen v určité fázi řízení ESLP toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená, naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze dle ESLP konstatovat porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení jeví nepřiměřeně dlouhou. Nepřiměřeně dlouhými shledává ESLP nicméně i ta řízení, která sice trvala relativně nepříliš dlouho, byla však zatížena nepřiměřeným obdobím nečinnosti ve vztahu k celkové délce řízení. Jen průtahy přičitatelné státu mohou vést k závěru, že délka řízení byla nepřiměřená (viz např. rozsudek ESLP ve věci Papachelas proti Řecku ze dne 25. března 1999, § 40). Chování stěžovatele představuje objektivní faktor, který není přičitatelný žalovanému státu a je třeba ho vzít v úvahu při rozhodování o překročení přiměřené lhůty (viz např. rozsudek ESLP ve věci Versini proti Francii ze dne 10. července 2001, § 28). Podle usnesení Nejvyššího soudu ČR z 23. 11. 2016, sp. zn. 30 Cdo 2407/2016, k porušení práva na přiměřenou délku soudního řízení dochází, není-li projednána v době odpovídající její složitosti a významu předmětu řízení pro poškozeného, přičemž důvody, proč k tomu došlo, spočívají v postupu orgánu veřejné moci, a to buď zcela, nebo v míře významně převažující podíl poškozeného na celkové délce projednávání věci.

11. Předmětné řízení trvalo 9 let a 2 měsíce a to od doby, kdy se žalobce (jako žalovaný) dověděl, že byla proti němu podána žaloba, na kterou reagoval dne 2.3.2011, a trvalo do 5.3.2020, kdy se spis vrátil z Nejvyššího soudu ČR a jeho rozhodnutí, jako konečné bylo stranám doručováno. Předmětem posuzovaného řízení byla žaloba o uspořádání vztahů mezi vlastníkem pozemku a vlastníkem stavby. Řízení lze charakterizovat jako právně a procesně složitější, v jehož rámci bylo provedeno dokazování množstvím listinných důkazů. V průběhu řízení rozhodovaly opakovaně soudy na všech třech stupních soudní soustavy, soud I. stupně rozhodoval dvakrát, soud II. stupně dvakrát a Nejvyšší soud rovněž dvakrát. Řízení bylo přerušeno po dobu tří let. Délka řízení je tedy z významné části způsobena procesní činností účastníků. K nápravě nesprávných rozhodnutí soudu jsou účastníkům řízení zákonem poskytnuty nástroje k ochraně jejich práv, tedy opravné prostředky řádné a mimořádné, jak je též účastníci využili, což jim samozřejmě nelze přičítat k tíži, jestliže však účastníkům řízení nelze na jedné straně vytýkat, že na ochranu svých práv využívají procesní prostředky, které jim zákon umožňuje, na druhou stranu však nemůže jít na vrub státních orgánů prodloužení řízení, ke kterému dojde v důsledku nevyhnutelnosti se s těmito procesními prostředky vypořádat.
12. Soud vycházel ze stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. dubna 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010, část V. dle něhož, „*chování poškozeného je subjektivním kritériem, které může na celou délku řízení působit jak negativně, tak i pozitivně. Na jednu stranu může poškozený jako účastník řízení přispět ke nárůstu jeho délky svou nečinností (např. nereagováním na výzvy soudu) nebo naopak svou aktivitou ryze obstrukčního charakteru (např. opakované činění nejasných podání, navrhování provedení mnoha důkazů, četné změny žalobních návrhů atd.), a to jak úmyslným, tak i nedbalostním jednáním, zde jde pak o průtahy (užívá-li zákon tohoto pojmu i ve vztahu k chování poškozeného) vedoucí k prodloužení řízení ve smyslu § 31a odst. 3 písm. c) zákona jím způsobené. Na druhou stranu může poškozený jakožto účastník řízení vyvíjet činnost alespoň teoreticky směřující ke zkrácení délky řízení – v což lze zahrnout i využití dostupných prostředků způsobilych odstranění průtahy v řízení způsobené nečinností rozhodujícího orgánu.*“ Na celkové délce řízení se výrazně podílel i žalobce, když nebrojil proti druhému usnesení o přerušení řízení ze dne 22.5.2015, ačkoliv dnes zpochybňuje tento procesní úkon soudu z hlediska jeho nadbytečnosti, tedy též jeho zaviněním se tak posuzované řízení protáhlo. Nebýt tohoto přerušení, řízení by se zkrátilo o 3 roky. Nelze samozřejmě předvídat, jak by se

s hypotetickým odvoláním žalobce (žadatele) proti přerušení řízení vypořádal odvolací soud, nicméně i kdyby nebylo jeho odvolání vyhověno, pak by to v tomto odškodňovacím řízení mělo ten význam, že se naopak snažil brojením proti přerušení řízení, v posuzované věci řízení sám urychlit. Každopádně, bylo-li by řízení zkráceno o 3 roky za situace, kdyby bylo případnému odvolání žalobce vyhověno, pak by se délka řízení zkrátila na 6 let. Z jednotlivých úkonů soudů ve zbytku řízení pak plyne, že k průtahům nedocházelo, řízení však bylo poznamenáno vysokou procesní aktivitou účastníků, s níž se musely soudy vypořádat, což však nemůže jít na vrub státních orgánů. Význam řízení pro žalobce byl soudem shledán jako běžný. Podle ustálené judikatury ESLP je věnována zvýšená pozornost zejména věcem trestním, opatrovnickým, pracovněprávním, věcem osobního stavu či věcem týkajících se života nebo zdraví. V postupu soudu k prodlevám mezi jednotlivými úkony na straně soudu nedocházelo, v řízení bylo postupováno **plynule a koncentrovaně**. Délka řízení je vzhledem k popsáním okolnostem řízení zcela **přiměřená**.

13. Soud tak uzavřel, že k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v **nepřiměřené délce řízení tak nedošlo** a žaloba byla proto zamítnuta.
14. Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., podle kterého má právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, neboť ta měla ve věci úspěch. Žalované vznikly dle 151 odst. 3 o.s.ř. náklady řízení ve formě jednoho režijního paušálu 300 Kč dle vyhl.č. 177/1996 Sb. a č. 254/2015 Sb., a to za vyjádření k žalobě.

Poučení:

Protí tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Praha 3. února 2022

JUDr. Otília Hrehová v.r.
samosoudkyně